

Odată cu moartea se termină totul?

Un om bogat, care trăise numai pentru sine, și, fără să se fi gândit măcar vreodată la eternitate sau la mântuirea sufletului său, se dedase numai la distracțiile acestei vieți, a fost - poate când s-a gândit cel mai puțin la aceasta - ajuns din urmă de moarte și îngropat. Cu aceasta, calea sa pe pământ a luat sfârșit. Petrecerile sale costisitoare încetaseră. Hainele sale fine fuseseră dezbrăcate. Era acum, odată cu acestea, totul terminat pentru el, pentru totdeauna? În niciun caz. Chiar dacă trupul său, cortul, era mort și îngropat, el însuși totuși mai trăia. Dar unde? Citim despre el, că el „*în Locuința morților, fiind în chinuri, ridicându-și ochii, ...*” (Luca 16.23).

Aceste cuvinte nu lasă nimic de dorit în privința clarității. Povestitorul acestei întâmplări, Domnul nostru, Isus Hristos, dovedește astfel cu totul fără echivoc, că după moarte, bogatul nici n-a *încetat să existe*, nici nu s-a *trezit în cer*. El și-a închis ochii în această lume și i-a deschis în Locuința morților. Ce este Locuința morților? Pentru cel care a murit necredincios este gustul anticipat al iadului.

În prima clipă după moarte, tuturor celor care au murit în necredință li se lămurește pentru totdeauna fără îndoială, că s-au înșelat cu prețul sufletului lor. Bogatul, după distracțiile acestei vieți, își deschide ochii în „locul de chin”. Ce trezire! Ce disperare fără margini trebuie să fi cuprins sufletul său! El este conștient și a devenit pentru el o certitudine îngrozitoare: desfătările vremelnice s-au dus pentru totdeauna, iar chinul eternității a început.

El deschide ochii, și care a fost primul lucru pe care îl vede? Pe un altul în bucuria eternă. Îl vede în sânul lui Avraam pe Lazăr, cel sărac, cel disprețuit, care a zăcut atât de des înaintea ușii sale. Da, există două locuri în eternitate: un *loc al fericii* și un *loc al chinului*. Bogatul îl vede pe Lazăr în paradis. Priveliștea odihnei preferate a celui mântuit sporește și mai mult suferința celui pierdut, pentru care cerul, cu toate că poate să privească înăuntru, se găsește la o depărtare de neatins.

Cândva îi fusese și lui cerul aproape. În timp ce locuia pe pământ, cerul era accesibil pentru el. Prin îndurarea lui Dumnezeu ar fi putut și el să găsească un loc acolo. Al 15-lea capitol al aceleiași Evanghelii ne împărtășește că fiul pierdut fusese văzut de tatăl său „pe când era el încă departe”. Aceasta se referă *la pământ*, la timpul harului. Aici, orice depărtare este repede înlăturată, drumul este parcurs rapid. Tata *aleargă* în întâmpinarea celui care se întorcea acasă. Brațele dragostei se încolăcesc după gâtul său, sărutul păcii îi este apăsător pe frunte și el este condus cu bucurie în casa tatălui.

Scena din Luca 16, dimpotrivă, ne transpune *în eternitate*, unde toate lucrurile sunt stabilite irevocabil. Pentru omul din Locuința morților, cerul este departe de neatins, despărțit de el printr-o prăpastie, care nu poate fi trecută niciodată. Niciun braț al dragostei nu-l va înconjura vreodată ca să-l elibereze din chinul său, niciun sărut de îndurare iertătoare nu-i va fi apăsător pe frunte. El a lăsat să treacă harul, îndurarea lui Dumnezeu în timp, și cu aceasta este pecetluită soarta sa *pentru eternitate*.

Ce face bogatul când se trezește în Locuința morților? Strigă după îndurare. Dar cât de departe merge stăruința sa? Cere el eliberarea din chin? Ah, el pare să fie prea conștient de irevocabilitatea sortii sale, ca să fi exprimat o asemenea rugămintă. El nu face ca așa de mulți oameni inteligenți de astăzi, care îi învață pe oameni că și pentru cei care au murit necredincioși va mai veni cândva o zi în care suferința lor va lua sfârșit.

Dar ce cere el stăruitor? Nimic mai mult, decât ca Lazăr să poată să-i aducă atâta apă, cât rămâne prinsă pe vârful degetului său înmuiat în apă, încât să-i răcorească limba cu ea. Aceasta nu este o cerere mare. Împlinirea ei nu i-ar fi potolit suferința pentru mult timp. Și totuși, cititorule, oricât de neînsemnată este rugămintea, *ea este refuzată!*

Ce putem să învățăm din acest fapt? Îngrozitoare certitudine că *în locul de chin nu există îndurare.*

O doamnă tânără trăgea să moară. Ea își dedicase viață în întregime distracțiilor lumii și pentru ea venise dintr-odată ziua în care i s-a cerut sufletul. Înconjurată de prieteni în ceasul morții ei, ea s-a mai ridicat o dată, a întins mâna după un pahar de apă, și-a scufundat degetul în el și a spus, în timp ce lăsa să-i cadă pe limbă picătura prinsă pe el:

„Aceasta este ultima picătură de apă de care voi avea parte aici și în eternitate. Voi tânji după o alta, dar n-o voi primi!”

De la întemeierea lumii, diavolul a fost vrăjmașul omului. După ce i-a ispitit în paradis pe Adam și Eva, printr-o minciună, astfel încât adusesse sub dominația sa îngrozitoare tot neamul omenesc, el n-a mai încetat să-l înșele pe om, ci a căutat mijloace ca să-l țină tare în stăpânirea sa și să zădărnicească buna intenție a lui Dumnezeu, de a-l mântui pe om. Una dintre ultimele sale seducții este afirmația că judecata pentru păcat n-ar putea să aibă o *durată eternă*. El spune că Dumnezeu, chiar dacă trebuie să-l pedepsească pe om pentru păcatele sale nejudicate, El este totuși prea milostiv pentru a lăsa pedeapsa să dureze pentru totdeauna.

Cu această minciună, satan a fost eficace. Minciuna s-a răspândit aproape pe tot pământul și este acceptată cu plăcere de sute de mii de oameni. Desigur, aceasta este explicabil. Atunci, da, viața poate să fie savurată după pofta inimii cu toate distracțiile ei. O perioadă trecătoare de suferință poate să fie ceva grav. Dar ea poate să fie suportată dacă după aceea vine mântuirea eternă.

Dar ce cu totul altfel sună mărturia lui Isus, care este „*Adevărul*”. El a apucat cu mână puternică perdeaua care atârna în fața viitorului și a tras-o la o parte. Și ce s-a dezvăluit privirilor noastre? Un om în chinul etern, care cere cea mai neînsemnată ușurare imaginabilă, un strop de apă, ca să-și răcorească limba cu el în „chinul din văpaia aceasta”, dar căruia chiar și stropul de apă îi este refuzat. Da, încă o dată, dacă omul dorește îndurare, trebuie s-o caute *în lumea aceasta, în timpul harului*, sau n-o va obține *niciodată*.

Unde te-ai duce, cititorule, dacă ai fi chemat în clipa aceasta? Nu contează ce ai fost în lumea aceasta. Dacă mori fără Hristos, nicio putere de pe pământ și nici din cer nu te poate păzi de soarta bogatului. Nicio haină a dreptății omenești, oricât de frumoasă, nu te poate ajuta. Tu trebuie să fii îmbrăcat cu Hristos, cu dreptatea lui Dumnezeu. Tu poți să fii numit amabil, nobil, un binefăcător al oamenilor, poți să trăiești în pace cu toată lumea; dar dacă nu ești împăcat cu Dumnezeu prin sângele Mielului Său fără pată, ești pierdut pentru totdeauna.

„Ai milă de mine, ... pentru că sunt chinuit în văpaia aceasta.” Tânguirea celui pierdut ajunge la urechea celui care se odihnea în siguranță eternă. Dar care a fost răspunsul de care a avut parte? „*Copile, adu-ți aminte - - -*”

Există o *aducere aminte* pe lumea cealaltă. Memoria celui pierdut se întoarce în timp. În chinul flăcării care arde etern, care nu se stinge niciodată, el își amintește de trecut, cu toate ocaziile lui pierdute, chiar dacă sunt numai îndemnurile unei mame iubitoare sau înduplecările unui prieten sau cuvintele sincere și rugămințile insistente ale unui evanghelist, într-un cuvânt, el își amintește toate strădaniile nenumărate ale Duhului Sfânt, care i-a amintit mereu zadarnic să se gândească la viitor. Iar acum, torturat de reproșuri îngrozitoare, sfâșiat de o disperare

deznădăjduită, eternă - încotro să se îndrepte sărmana inimă pentru mântuire! Mântuire? Zadarnic gând!

„Și, pe lângă toate acestea”, continuă glasul ca pentru a-i arăta celui care striga după îndurare, că suferințele sale sunt irevocabile, „între noi și voi este întărită o prăpastie mare, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.”

„Între *noi* și *voi*” - între cei mântuiți și cei pierduți, între bucurie și chin, între cei care au murit în Hristos și cei care au murit fără Hristos - „este *întărită o prăpastie mare*”. Dacă voia cineva din cer să vină încoace și să-i ajute pe cei pierduți, ar fi imposibil. Prăpastia mare între ținutul luminii și cel al întunericului este de netrecut. Nimeni n-ar putea să treacă peste ea. Nimeni din cer nu poate să vină în ajutorul celor din iad și nimeni din iad nu poate să împărtășească bucuria celor din cer. Amintește-ți, cititorule: „cei care vor să treacă de aici la noi” *nu pot* s-o facă. Prăpastia este întărită și desparte pentru totdeauna.

Orice speranță se stinge în inima celui pierdut. El încetează să mai strige după aceea. Dar ce face el? Îl acuză pe Dumnezeu de nedreptate? Nu, nu poate să facă așa ceva. El vorbește pentru alții. „Am cinci frați”, spune el rugător, ca Lazăr să fie trimis la ei. Pentru ce? Ca ei să se roage pentru el ca să fie eliberat din iad? Nu, ci „ca să-i înștiințeze, ca să nu vină și ei în acest loc de chin”.

Și această rugămintă îi este refuzată, respinsă pentru că împlinirea ei ar fi fără folos. Prin trimișii din Împărăția celor răposați, conștiința oamenilor nu va fi convinsă. Dumnezeu vorbește inimilor și conștiințelor prin *Cuvântul Său*. „Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei”. Ah, tocmai aceasta era ceea ce nu făcuse Israel și n-a vrut să facă nici în zilele când Isus a stat în mijlocul său. Dacă Israel ar fi dat atenție la Scripturi, nu L-ar fi respins pe Mesia al său. *Credința în Cuvânt*, fie cel scris sau „Cel „care locuia” printre ei (compară cu Ioan 1.1-5,14), era piatra de încercare pentru acceptare sau respingere.

Acest principiu mai există și astăzi. Dumnezeu a pus întregul Său Cuvânt scris în mâna omului. Acest Cuvânt îi descoperă starea sa și felul cum Dumnezeu poate și vrea să remedieze această stare. Cuvântul îl lasă pe om să arunce priviri profunde în inima Dumnezeului-Mântuitor și îi arată singura cale pe care poate să fie mântuit de chinul etern. Cine aude acest Cuvânt și crede în Cel care este „*Cuvântul*”, primește viața din Dumnezeu și nu merge în pierzare. Dumnezeu nu trimite nici astăzi oamenilor duhuri din împărăția morții, ca să vorbească inimilor și conștiințelor lor. Cine susține așa ceva, acela minte. Ei au *Cuvântul Său*. Fie ca oricine să-L audă și să-L *creadă*! Credința în Cuvânt hotărăște totul.